

Thiếu úy: Huỳnh Văn Thái và bảy người lính Nhảy Dù

Thiếu úy: Huỳnh Văn Thái và bảy người lính Nhảy Dù anh hùng và biết bao Tử Sĩ đã chọn sự tử tiết “Thà Chết Không Đầu Hàng Giặc” ngày 30/4/1975

Thái ngồi xuống vệ đường. Anh băng khuâng nhìn chung quanh những người đồng đội. Họ đã theo anh tới tận giờ phút này. Những người lính Dù mặt mày hốc hác, nhưng chưa nghe ai mở miệng thở than.

Thằng Tăng Thiện Minh, chín tháng làm Nhảy Dù mà mắt vẫn còn ngơ ngáo non choẹt. Nó xin làm đệ tử anh bởi vì “em khoái cái mặt ngầu của thiếu úy”. Thằng nhỏ mới mười chín tuổi, người Hoa, còn có bà mẹ ở Chợ Lớn và mấy anh chị em làm ăn khấm khá, sẵn sàng chi tiền để nó được ở hậu phương làm lính kiềng. Má nó khóc hết nước mắt khi nó cứ nhất định đăng lính. “Má à, tui đi lính rồi chùng nào hết diệc cộng tui dề dới má mà. Má khóc goài dậy?” Nó nhăn mặt, cổ dẫu mấy giọt nước mắt khi nói.

Thái đốt một điếu thuốc. Anh lắc đầu từ chối chén cơm thằng Minh mới nấu. Thằng nhỏ cứ năn nỉ “thiếu úy ăn chút gì đi, từ sáng giờ...” Thật ra cả hai thầy trò chưa có gì trong bụng, nhưng Thái không thấy đói. Anh chỉ mệt

Cả trung đội mấy chục người nay chỉ còn có tám thầy trò với nhau. Thái nhớ thằng Hòa, tình nguyện ở lại cản đường, chỉ kịp quăng hai trái lựu đạn nổ được một băng M16 thì chết. AK cày nát ngực nó. Hòa chết, mặt nhăn nhó thảm hại, nằm chằng chằng giữa đường. Bạn bè cố gắng đào một lỗ cạn chôn tạm. Trung đội mất liên lạc, tự tìm lấy cho mình phương thế ứng xử. Giờ thì chỉ có một con đường – Mây ngon mây dơ đây – Thái nghiêng răng. Anh kiểm tra lại vũ khí. Mỗi người lính Dù còn lại bốn băng, hơn chục trái lựu đạn, hai M72, một M60 với hai dây đàn. Vây là có đủ vốn để chơi rồi. Kỳ này thế nào anh cũng có lời.

“Mở liên lạc coi, ...” Thái hy vọng sẽ còn một cấp trên nào, một đơn vị nào có thể liên lạc được.

Ít nhất lúc đó anh sẽ dễ tính toán hơn. Tiếng se se từ máy PRC25 của thằng Minh văng ra khi nó đang cố dò tần số.

Bỗng nhiên từ máy phát ra tiếng nói “Tôi Dương Văn Minh. Yêu cầu anh em bỏ súng chờ bàn giao...” Cái gì?.. Thái la lên “Vấn lớn lên coi Minh ... Chờ bàn giao...” Thằng Cây méo máo:

- Mình thua rồi thiếu úy ơi,

Thằng Hưng hét lên:

- Thua cái con C. - nước mắt nó chạy dài trên gò má.

Thạch Sơn quăng cà-phê mặt tái mét. Thái cảm thấy lòng bùng nổ tai. Cái gì? Thua à? thua việt cộng à? đã đánh đâu mà thua? anh nhớ tới những người lính trong trung đội đã chết, anh nhớ tới Hoa, tới Bằng, tới Tốt. Máu anh căng tràn trong cơ thể. Anh ước anh có thể nổ một phát súng vào đầu Dương Văn Minh.

Thái hít một hơi dài cố lấy lại bình tĩnh. Tính mạng của bảy người lính còn lại ở trong tay anh.

Thượng sĩ Năm lo lắng hỏi “Tính sao thiếu úy?” “ Còn tính sao nữa, buông súng đầu hàng thôi”

Thái gật gù. Thật ra anh đã có một lối thoát cho chính mình. Anh thở dài, nhìn mấy người lính “Tụi bay lại đây”. Họ quây quần chung quanh anh. Thái bình tĩnh nói:

- Tụi bây nghe rồi đó, mình là lính, lệnh trên sao thì mình phải theo. Giờ phút này mình thua rồi, tụi bây bỏ súng xuống, rồi thằng nào muốn về nhà thì cứ đi. Không ai chỉ huy ai nữa. Tụi bây hiểu chưa?

- Ở tui không biết cái đầu hàng a, tui ghét việt cộng, tui đánh chết việt cộng, tui không đầu hàng, Ykron lên tiếng.

- Giờ phút này tao hết trách nhiệm, tụi bây cứ về nhà

- Vậy còn thiếu úy tính sao? Thằng Minh méo máo

- Tao ở lại. Dm bắn hết đạn tao tự xử tao

- Em theo ông thầy, – thằng Minh la lên.

Thằng Hưng cười toe toét:

- Ông thầy, cho em bắt tay cái, mình Nhảy Dù mà ông thầy.

Thằng Cường rút trái lựu đạn ngắm nghía:

- Thua việt cộng nhục lắm ông thầy, còn mày, mày tính sao Sơn?”

Thạch Sơn lẩm bẩm:

- Ai sao tui vậy

- Rồi ai làm bậy mày cũng làm theo hả Sơn? Cường cười toe toét. Đến nước này mà nó vẫn còn giỡn được.

Thái nghiêm nghị:

- Anh em hãy suy nghĩ cho kỹ, phần tôi thì xong rồi, nhưng anh em còn có gia đình để lo. Tôi không muốn vì tôi mà anh em suy nghĩ ầu tả. Lần đầu tiên Thái gọi họ là anh em và xưng tôi.

- Tôi chọn màu áo này để chiến đấu, tôi cũng sẽ chết với màu áo này. Tôi không thể đầu hàng, không chịu thua.

- Lính Nhảy Dù đâu có chịu đầu hàng, ông thầy. Thằng Minh nói.

Thái quay sang thượng sĩ Năm:

- Còn phân anh, về với vợ con anh đi anh Năm, và bỏ qua cho những gì mà tôi đã làm anh buồn.

- Thiếu úy, thật sự tôi khuyên thiếu úy và anh em suy nghĩ cho kỹ. Còn đánh đấm gì được khi lãnh tụ tối cao đã đầu hàng. Nhưng thật tình mà nói, tôi không thể bỏ anh em. Cả trung đội như huyết nhục của tôi, nay chỉ còn lại mấy mạng, làm sao tôi bỏ đi được. Tùy thiếu úy, nếu ông ở lại, tôi cũng ở lại.

Cả đám nhao nhao sau lời nói của Nguyễn Năm, Thượng Sĩ Nhảy Dù bị thương tích, nhưng vẫn sống sót qua bao trận đánh “Chơi tới luôn đi thiếu úy”.

Thái đưa mắt nhìn, giọng anh đầy xúc động:

- Cảm ơn anh em, Nhảy Dù Cố Gắng
- Nhảy Dù Cố Gắng, cả nhóm hét lên.

Thái vạch kế hoạch:

- Sức mình có thể chơi dài dài được, mình nằm đây chờ nó. Hễ xe tăng nó vô thôi cho hai trái M72. Cứ dùng lựu đạn khử mấy thằng từng thiết. Tập trung hỏa lực M60 với M16, nhưng đừng phí đạn được. Làm được không tụi bây?

- Nhảy Dù Cố Gắng mà ông thầy.

Thái căng mắt nhìn về phía trước. Anh đã quyết định và tự nhiên anh cảm thấy thanh thản. Anh chưa từng tâm sự với ai về lý do anh đã chọn Nhảy Dù. Anh đã nhìn thấy những người lính Mũ Đỏ chiến đấu như thế nào trong trận Tết Mậu Thân. Anh cũng đã nhìn thấy hình ảnh những người lính Dù miền Nam, binh chủng mà bọn Việt cộng vẫn tuyên truyền thích ăn gan uống máu tù binh, đốt từng miếng bánh cho VC bị bắt, đốt cho họ từng liều thuốc. Tính chiến đấu dũng mãnh làm địch khiếp sợ nhưng lại rất nhân đạo khi đối phương đầu hàng đã làm Thái cảm phục và ngưỡng mộ. Anh chọn chiếc nón đội trên đầu, anh phải bảo vệ danh dự cho chiếc nón đó. Tám người lính chờ đợi. Họ không nhìn thấy quân thù tiền về hướng họ. Anh không thể chờ đợi mãi, anh cũng không thể buông súng. Anh chỉ còn một cách:

- Anh em sẵn sàng chưa?

- Sẵn sàng rồi thiếu úy

- Lời cuối tôi muốn nói với anh em: Tôi cảm ơn anh em đã theo tôi đến tận giờ phút này. Nước mình đã mất, tôi đã không làm tròn bổn phận với Tổ Quốc Dân Tộc. Tính khí tôi cũng không cho phép tôi đầu hàng chịu nhục với kẻ thù. Nay tôi chọn cho riêng tôi cái chết để đền nợ nước. Thái ngắt lời, giọng anh run run vì xúc động “ Tôi biết anh cũng có cùng ý nghĩ, nhưng giờ phút chót anh em vẫn có quyền quyết định, và bất cứ quyết định nào của anh em tôi cũng tôn trọng. Tôi không oán trách anh em gì hết.

- Em theo ông thầy, Thằng Hưng mếu máo

- Em cũng vậy,

Thằng Cây, thằng Cường tiếp lời.

- Còn tao, tụi bây bỏ đi đâu?

Tới phiên Tăng Thiên Minh, người Việt gốc Hoa, nhà có cửa ăn của để, nhưng khoái làm “Nhảy Dù” hơn lính kiềng.

- Ờ, tui thương cái ông thầy, cái ông thầy đi đâu tui theo đó,

Y Kron quả quyết.

- Chết thì thôi, sợ gì.

Thạch Sơn mân mê chiếc nanh

- Đây là lần đầu tiên tôi thua mấy thằng việt cộng, thiếu úy. Thượng Sĩ Nhảy Dù Nguyễn Năm uể oải.

- Được rồi, vậy anh em quây quần lại đây, Thái nói, giọng anh tỉnh táo đến đáng sợ:

- Tôi sẽ đếm một hai ba rồi tôi sẽ rút chốt hai trái lựu đạn. Đó là cách cuối cùng anh em mình sẽ đi với nhau. Anh em đồng ý không?

Bảy người lính gật gù, họ tự động làm thành một vòng tròn, người này sát với người kia. Đến phút cuối họ vẫn còn muốn ôm được nhau trong vòng tay.

Thái nhớ đến má, nhớ đến ba, nhớ đến đứa em trai. Hết rồi nhóc ơi, hết còn cơ hội đăng lính Nhảy Dù, hết còn cơ hội đội nón bê-rê đỏ. Chăm sóc ba má dùm anh nha nhóc. Ba ơi má ơi, con sẽ về thăm ba má trong mơ. Vâng ơi, anh yêu em.

Thượng Sĩ Nguyễn Năm chợt nhớ kỳ lương tháng này ông đã kịp gửi về cho bà xã. Vậy là mẹ

con nó cũng âm cúng. Ông không buồn, ông chỉ hận vì bao nhiêu năm đánh nhau đây là lần đầu tiên ông thua trận.

Binh nhất Tăng Thiên Minh mỉm cười. Ít nhất cũng được chết trong quân phục Nhảy Dù. Minh nói thầm với má “Má à, con dễ dãi nè, má đừng khóc nữa”.

Binh nhất Trần Ngọc Hưng cười toe toét “Giỡn chơi sao em, anh đâu có đào ngũ, bỏ bạn bè với ông thầy của anh được. Không sao, anh sẽ về thăm em luôn, nhớ chăm sóc ba máùm anh”

Hạ sĩ Nguyễn Cây đọc một kinh Lạy Cha, ba kinh Kính Mừng một kinh Sáng Danh để Vinh Danh Thiên Chúa “Lạy Chúa con, con xin phó thác linh hồn con trong tay Chúa. Xin Chúa gìn giữ thầy mẹ con. Ave Maria con yêu kính mẹ.”

Binh nhì Nguyễn Văn Cường. chợt nhớ mình còn thiếu tiền hai ly cà phê đá chưa trả lần dưỡng quân kỳ trước. Bé Ba ạ, thông cảm cho lính đi em.

Hạ sĩ nhất Ykron mắt băng quơ nhìn xa xa, miệng thì thầm lời hát quê hương rừng núi. Trong đầu người lính Thượng chắt phác chỉ hiện lên ý nghĩ “Ồ tui ghét việt cong”

Trung Sĩ Thạch Sơn mân mê chiếc nanh heo rừng “Tao sẽ đầu thai trở lại để chơi tiếp với tụi bay”

Tiếng đếm của Thiếu úy Nhảy dù Huỳnh Văn Thái, hai mươi bốn tuổi đời, ba tuổi lính hãnh diện đã chiến đấu tới cùng cho Tổ Quốc bằng Danh Dự và Trách Nhiệm nghe rõ mồn một “ Một, hai, ba...”. Và đến tiếng thứ ba, anh rút chốt lựu đạn...